

Nacrtana ljubav

Sanja Bežen, odgajateljica
Dječji vrtić Savica, Zagreb
sanjabe@yahoo.com

U jednom malom selu visoko u brdima u dalekoj Kini živjeli su djevojčica Moki i dječak Katu sa svojim roditeljima. Voljeli su i poštovali jedni druge i rijetko su se svađali. Otac je radio u dolini na poljima riže. Ustajao je rano, a vraćao se kasno sa zadnjim zrakama sunca. Dječak i djevojčica pomagali su majci u kući te se brinuli o vrtu i voćnjaku. O da, najviše su se voljeli igrati u vrtu i voćnjaku. Tamo je svašta raslo. Bilo je tu drveća, voća, povrća, cvijeća najraznolikijih boja i oblika. Djeca su s puno ljubavi zalijevala vrt, pjevala cvijeću, uklanjala i one najmanje mrave i crviče sa staze te ih vraćala natrag u travu. Vraćali bi na drvo malene ptičice koje su padale iz gnijezda jer još nisu znale letjeti, nježno su brali zrele plodove te na drveću povezivali grane da se ne slome kad bi puhao jak vjetar. Jednom su spasili malog dudovog svilca koji je pao s drveta tako što su ga hranili lišćem dudu u svojoj sobici, sve dok se nije začahurio i pretvorio se u prekrasnog leptira.

Kao i sva djeca na svijetu, jako su voljeli crtati. Pošto su bili siromašni, nisu imali ni papira ni bojice. Crtali su štapićima po zemlji, a crteže su ukrašavali raznobojnim kamenčićima, lišćem, laticama i plodovima iz svog vrta. Svake večeri kad bi otac dolazio kući, dočekao bi ga novi crtež. Često bi i on na crtež dodao pokoj šaru ili laticu i tek onda otišao u kuću na večeru i zasluženi počinak. Ponekad su ti crteži bili toliko lijepi da su djeca poželjela da zauvijek ostanu nacrtani na zemlji. Nažalost, to nije bilo moguće. Navečer kad bi izašao mjesec zapuhao bi jak planinski vjetar koji bi ponovno poravnao zemlju, razbacao sve plodove i latice i crtež bi nestao. I tako se to ponavljalo iz dana u dan. Otac je dolazio sve umorniji, sve se manje smijao, sve je rjeđe crtao sa svojom djecom.

Bližio se njegov rođendan. Djeca su željela razveseliti oca. Htjeli su mu pokloniti nešto posebno, ali nisu imali ništa osim plodova iz svog vrta. Sjeli su u svoje carstvo, na mekanu travu i duboko su se zamislili.

Tati je sutra rođendan. Tako bih mu rado nešto poklonio, da bar na tren zaboravi na umor i težak rad. Ali što, što? Da bar imamo papir i bojice kao djeca iz grada pa da nacrtamo crtež koji vjetar neće moći izbrisati. Znaš, Moki, kako su ga ti naši crteži prije veselili. Tako bih volio ponovo vidjeti osmijeh na očevom licu.

Katu se rasplače od tuge. Moki ga zagrli pa i ona počne plakati. Tako uplakani krenuše u kuću na počinak.

Kad su djeca otišla, kao nekom čarolijom vrt je naglo oživio.

Naši mali prijatelji trebaju pomoć. Mi im možemo pomoći! Je li tako, svilče? Ti znaš raditi svilu. Na svili bi oni mogli nacrtati najljepši crtež za svoga oca. Ja sam crven i mogu im dati malo svoje boje! uzviknu velika crvena rajčica.

Ja sam zelena i ja ću im dati svoju boju! javi se pametna glavica salate.

I ja imam boju, i ja i ja i ja! povikaše uglas stanovnici vrta – žuti limun, narančasta mrkva, ljubičasta orhideja i još puno njih.

Ja im mogu dati pera iz svog repa pa da mogu crtati po platnu! reče vrapac kojega su spasili od gladne mačke.

Napravit ćemo im najljepše platno i najljepše boje na svijetu, kakve nitko nema!

I družina složno krene na posao. Skupilo se puno dudovih svilaca koji su se cijelu noć vrtjeli i okretali kako bi platno bilo što veće i čvršće, kako bi na njega stalo sve ono što Moki i Katu žele nacrtati svome ocu.

Ujutro, kad je otac otišao na posao, bila je još noć pa nije primijetio platno koje su svilci izradili i ostavili ga ispod drveta duda. Nije primijetio ni rupice u zemlji ispunjene najrazličitijim bojama. Nije primijetio ni vrapca bez repa koji je sjedio na grani i pratio ga pogledom.

Kad su djeca došla u vrt, njihovoj sreći nije bilo kraja. Odmah su razmotali platno, uzeli pera i počeli crtati. Toliko su bili uzbuđeni i sretni da u žaru slikanja nisu progovorili niti jednu riječ. Kad je slika bila gotova, pogledali su jedno drugo, pomilovali svaku biljku i bubicu iz vrta, snažno se zagrlili, poljubili i trčeci otišli po majku da joj pokažu svoj dar za oca.

Otac se tog dana ranije vratio s posla. Platno ga je čekalo ispred kuće. Majka, Moki i Katu stajali su na vratima. Vidjevši platno otac se glasno nasmijao, zagrlio ženu i djecu te tiho rekao: *Hvala!*

Sretan rođendan tata! povikaše djeca uglas.

Vidiš, nacrtali smo ti našu kuću, mamu, ovo je Katu, ovo sam ja, a ovo je naš prekrasan vrt i naš voćnjak, u jednom dahu izgovori Moki.

Nacrtali ste vi puno više od toga, voljeni moji. Nacrtali ste mi ljubav! odgovori otac i još snažnije zagrlji svoje najmilije.

Kreativno izražavanje djece iz skupine Bubamare (djeca u dobi od 4. do 6. godine života) na temu *Nacrtana ljubav* odgajateljice skupine Sanja Bežen i Marijana Todić, Dječji vrtić Savica, Zagreb

